

Današnja nas Božja riječ iznova poziva na promišljanje o smislu našeg kršćanskog poziva i djelovanja, da si posvjestimo što to kao kršćani jesmo i što bismo i kakvi trebali biti. Naime, da nije dovoljno što se kršćanima nazivamo i priznajemo, već da kao kršćani moramo doista živjeti i pred drugima svjedočiti za vrednote evanđelja. Na osobit način to se očekuje od vas, dragi bračni parovi, da vi i vaš brak snagom sakramenta kojim ste obogaćeni budete sol ove zemlje i svjetlo u ovome svijetu.

Glede ustanove braka s jedne strane bi se moglo reći: ma čudesan je naš Bog! Dao je u ljudske ruke genijalan izum kojega nazivamo brakom. Upravo po braku i bračnoj ljubavi Bog je htio biti prisutan i djelatan u ovome svijetu. Htio je da brak bude konkretan i vidljiv izraz njegova bića (a on je, kako ga apostol i evanđelist Ivan najkraće definira, ljubav). Po ljubavi i u ljubavi između muža i žene Bog želi preobražavati i spašavati ovaj svijet. Tamo gdje se događa i prakticira ljub-

av, a to je najočitije i najkonkretnije u bračnom zajedništvu muža i žene, tu je On prisutan i djelatan, iz toga zajedništva u ljubavi on progovara svakom vremenu, pa i ovom našem. S druge strane moglo bi se reći: ma jadan je taj naš Bog! Dao se ograničiti i uvjetovati svoju prisutnost u ovom svijetu ljubavlju muškarca i žene! Prepustio je nama slabim i grešnim ljudima da odlučujemo gdje, kada i na koji način će on biti prisutan. Kakvoga li poziva i kakve li odgovornosti nas ljudi: o nama ovisi hoćemo li dozvoliti i omogućiti Bogu da djeluje među nama – jer on ne želi ništa na silu. Stoga je danas na svj. dan braka važno posvjestiti si našu odgovornost za količinu Božje prisutnosti u svijetu i iznova se odlučiti biti oruđe u Božjim rukama za preobrazbu svijeta u kojem živimo. Bog je u svom promislu i naumu, već na početku, stvarajući muškarca i ženu, dao ljudima brak kao sredstvo po kojemu će oni biti sretni, ispunjeni, da se u ljubavi daruju jedno drugome, da se iz njihova tjelesnog sjedinjenja dogada novi život. Međutim, prihvaćajući brak kao svoj životni proj-

ekt, muževi i žene ne bi trebali sebično gledati isključivo samo sebe, biti fokusirani samo na svoju ljubav, sreću i životno zadovoljstvo, već biti svjesni da brak nije brak, i da ljubav nije ljubav ako ne služe i drugima, ako nisu svjedočanstvo i snaga koja je kadra mijenjati svijet. Zato brak mora biti, osobito danas, u naše vrijeme, živo svjedočanstvo da je ljubav moguća, da je vjernost vrhunska vrijednost a ne nešto prevladano, staromodno i konzervativno, da žrtva i odricanje u korist drugoga ima smisla, da je potrebno i moguće opraštati, razumjeti, biti strpljiv, prihvatiti drugoga u svoj njegovoj različitosti... Da biti u braku, voljeti i biti vjeran nije sramota već vrednota, da se time treba ponositi a ne toga se stidjeti, da je rađanje i odgajanje djece u kršćanskom duhu budućnost i Crkve i naroda a ne znak zatucanosti, da rastava nije najbolji i najprikladniji način rješavanja problema, da je usprkos krizama, životnim poteškoćama i križevima brak i bračno zajedništvo čvrsti temelj na kojemu se gradi obitelj i društvo, da je on garancija budućnosti...

Neki koji pošto poto hoće biti jako moderni i u trendu to ne žele vidjeti i priznati, pljuju i izruguju se i braku i obitelji i vjeri... Često za to imaju i razloga i povoda, mi kršćani dajemo im materijala kada ne živimo vjerodostojno i autentično, kada se možda više igramo braka i obitelji nego ih istinski živimo. Mnogi, premda se i odlučuju za brak, i u njega čak ulaze na kršćanski način, a ne žive ga na kršćanski način, zapravo su antipropaganda braka, i zato toliki brakovi propadaju. Kada čovjek računa samo na vlastitu pamet i vlastite snage, ne živi brak sa sviješću da je on prije svega duhovna stvarnost, Božji naum, svjesno isključuje Boga i vrijednosti evanđelja iz svoga braka, tada bračno zajedništvo nije ono što bi trebalo biti, mjesto i atmosfera ljubavi, sreće i ispunjenja već se svodi na životarenje, muku, borbu za nadmoć, takav brak je siv i dosadan, prije mrak nego li brak, suživot dvoje oženjenih samaca. A od toga nitko nema koristi, ponajmanje djeca... Stoga je danas izvrsna prilika da vi bračni parovi iznova i iznova zahvalite Bogu što pripadate jed-

no drugome, da zahvalite za zajednički prijeđeni put u ljubavi i razumijevanju, da ga zamolite da ojača i osvježi vašu bračnu ljubav, da aktivirate snagu sakramenta kojim ste se u času svog vjenčanja povezali kako biste s novim elanom i punim plućima živjeli svoje bračno zajedništvo u ljubavi, vjernosti i međusobnoj strpljivosti te tako bili svjedoci Božje ljubavi u svijetu, prava sol ove naše zemlje i istinsko svjetlo u svijetu u kojem nam je živjeti. Naravno da će to biti teško, možda i nemoguće ako ćete se oslanjati samo na svoje snage. Tražite svjetlost i snagu odozgo, u osobnoj i zajedničkoj molitvi, služite se onim što vam Krist po Crkvi nudi – pristupajte sakramentima pomirenja i euharistije, tu ćete crpsti snagu da doista možete biti pravi kršćanski muževi i prave kršćanske žene. A takve ovaj svijet upravo treba! Prave, dosljedne, autentične, radosne i ponosne muževе i žene!

Ukoliko smo dosad ponekad bili manjkavi, nedosljedni, polovični, još uvijek imamo šanse i vremena to popraviti. Svima nam je prionuti na posao

kako bismo bili pravi, vi bračni parovi, mi svećenici i redovnici! Oduševljeni i istinski Isusovi svjedoci. I to odmah, bez isprika ili odgađanja. Da ne bi možda bilo prekasno, da ne propustimo šansu. Zato iskoristite svaki trenutak da jedno drugome pokažete i dokažete, u malim sitnicama, koliko vam je stalo jedno do drugoga, koliko se volite, nađite si vremena da budete zajedno, razgovarajte o svojim radostima i strahovima, svojim potrebama i očekivanjima, budite jedno drugome najvažniji, na prvom mjestu, važniji od auta, televizora, ovakvog ili onakvog društva, ovakvog ili onakvog hobija. Imajte vremena za svoju djecu, za igru i razgovor s njima, neka vam nedjeljna sveta misa, zajednički ručak i zajedničko provedeno vrijeme bude i postane dobra navika. To će se itekako primijetiti i u vašoj okolini, bit ćete oni koji će svjedočiti ljepotu bračnog i obiteljskog sklada, bit ćete prava a ne bljutava sol, jarko svjetlo koje će obasjavati druge.

Završit ću riječima Phila Bosmansa koji je toliko toga lijepoga izrekao i napisao a tiče se i svih vas:

Pogledajte danas još jednom tiho svoje ruke. Prije mnogo godina pružili ste ih pred oltarom, pred Bogom jedno drugomu.

Te su ruke postale starije za mnogo godina. Radile su. Molile. Nosile djecu. Davale ljubav i život. Nosile k ljudima bogatstvo vašega srca. Prošlo je mnogo godina. Bilo je puno dubokih radosti ali i boli, no vi ste u svemu sačuvali vjernost jedno drugomu, tihu, duboku uzajamnu vjernost i neizrecivu ljubav.

Više jedno drugomu ne morate govoriti mnogo riječi. Vaš je zajednički život postao po sebi razumljiv. Vi više ne možete zamisliti život jedno bez drugoga.

Kad zatim jedno od vas dvoje prijeđe na drugu obalu, bit će vrlo teško. Vidio sam muža kako je plakao pred slikom svoje pokojne žene. Ispred nje gorjela je svijeća, čuo sam ga kako govori: »Da sam joj barem više pokazivao koliko je volim. Da sam je češće držao u naručju.«

Josip Koprek